

PRATS I CAMPS

“El disc és un viatge al centre de la Terra”

Hugo Mas (Alcoi, 1977) debutà el 2008 amb un suggeridor disc de títol homònim que el convertí en un músic que calia seguir. Temps després, confirma les expectatives amb un àlbum conjunt amb els també alcoians Arthur Caravan, ‘Wegener’ (Música de Telers, 2013), un disc esquerp i desbordant.

Més que una col·laboració, *Wegener* ha estat el resultat d’un combat entre dues concepcions artístiques divergents: l’alè autoral amb influències de la *chanson* d’Hugo Mas i el pop-rock *arty* dels Arthur Caravan, responsables de l’esplendorós *Atles enharmònic* (2011). De la fusió sorgeix un valuós disc conceptual (està dedicat al precursor de la

geofísica, Alfred Wegener), creuat per l'atreviment escènic i textual de Mas i la solvència instrumental d'Arthur Caravan. Un treball àrid i obscur, estrany, però alhora magnètic i poderós. Parlem amb l'hiperactiu Hugo Mas a València, de tornada del rodatge a Nova York d'un curt escrit per ell. I hores abans de viatjar a Àsia per motius professionals.

—**Wegener és un exemple de disc conceptual de manual.**

—Des del principi volíem que fóra així. Als Arthur Caravan els coneixia des de fa temps i ja havíem fet alguna cosa junts. Jo tenia algunes cançons que

no sabia com ubicar amb la meua banda, no acabaven de funcionar. Llavors vaig pensar en els Arthur Caravan. I els vaig dir que era per fer un disc conceptual que tenia en el cap des de fa molt de temps. Als 12 anys em vaig trobar Wegener fent un treball de geofísica. Em va provocar una impressió fins i tot estètica, amb aquell nom tan equilibrat, tan pausat, amb tantes “e”. I el tema de la tectònica de plaques i la deriva continental sempre m’ha interessat. A més, tenia al cap la manera com està feta la terra, com va augmentant la pressió i la temperatura a mesura que t’hi aproximes al centre. A això, li trobava un sentit metafòric preciós. I el disc és més o menys així, així que t’aproximes al final hi ha tanta pressió que quasi no deixa eixir el so. Vam estructurar el disc com si fóra un viatge al centre de la Terra.

—**De fet, l'àlbum té un cert valor de divulgació científica.**

—La revista *Mètode* [la publicació que difon les investigacions de la Universitat de València] ens va fer una entrevista i ens van preguntar si es podia considerar un disc de divulgació. Home, si parlem de Wegener, si respectem el nom de les discontinuïtats, alguna cosa difondrem.

—**Al disc, les discontinuïtats són transicions musicals entre cançons. Però què és exactament una discontinuïtat en termes de geofísica?**

—En la mesura que arribem al centre de la Terra, l'estructura, les capes, van canviant. Els sismòlegs determinaren a principis del segle XX que hi havia capes amb un canvi de comportament del material, de les dinàmiques, que entre el mantell i el nucli hi havia alguna cosa que mutava. A aquesta petita línia de canvi van començar a dir-li discontinuïtat. I nosaltres, quan parlàvem de l'amor, o de l'odi, pensàvem que entre un sentiment i l'altre hi havia també una discontinuïtat. El que hem fet és un cert paral·lelisme entre cada tema i cada capa de la terra. Tot això queda una mica enfosquit, no és una cosa explícita, però tractàvem el so perquè hi haguera aquella relació metafòrica. Això, per a l'edició en vinil, era una mica agosarat, perquè l'ordre de les cançons queda una mica estrany, hi ha trencaments del so constants.

—**Hi ha un tema que és “Agon”, que significa ‘lluïta’ en grec antic. En**

el disc hi ha una confrontació d'estils entre Hugo Mas i Arthur Caravan.

—Sí que n’hi ha. La meua veu és molt greu, difícil de barrejar amb les guitarres. I jo tinc una tendència a buidar-ho tot i ells a omplir-ho tot de forma compulsiva. Hi ha temes que són molt d'Arthur Caravan, com podrien ser “Terres rares” o “Agon”, amb profusió de detalls. I després hi ha Oceans, un tema que és buit, que no té res, que si poguera li hauria llevat una guitarra que ells volien posar per a fer els harmònics... I jo deia: “Fora harmònics!”. Era una lluita, però es tractava que eixira una cosa que no s'assemblara ni a Arthur Caravan ni a Hugo Mas.

—**Sembla reeixit, hi ha molta diversitat a l'hora d'emprar la veu i els instruments, com fent recerca.**

—Quasi era inevitable. No ens hauríem trobat si no ens forçarem a variar una mica el que fem. En tot cas, no sé jutjar el disc des de fora.

—**Hugo Mas no hauria fet crits hardcore en un disc en solitari.**

—No. I ells no volien que en fera [*riu- res*]. De fet, no sé si ens vam excedir una miqueta, i seria responsabilitat meua, però els crits apareixen en “Dinamo”, la cançó que representa l'entrada al nivell superior, la més dinàmica i agressiva, que parla de la immigració, de la mobilitat de la gent, dels xocs culturals... Després van temes molt continguts. M'agradava contraposar això, fer el contrast.

—**És un disc arriscat que potser no agradarà a alguns seguidors d'Hugo Mas i d'Arthur Caravan. Tot i que l'acollida, a escala, és bona.**

—Crec que la gent valorarà el risc. Treballem a una escala en què fer coses per tractar d'agradar és el més ridícul del món. Tenim un nombre de seguidors que ens permet arriscar-nos. Les lletres de Pau Miquel [Soler, cantant i compositor d'Arthur Caravan], que és un dels millors lletristes que hi ha al País Valencià, són críptiques, no són fàcils. I aquestes [les lletres de *Wegener*] són terribles... Mai busque el receptor passiu en tot el que faig, preferisc que algú estiga pendent. Necessite una persona activa, que ho escolte i que vulga escoltar-ho. Sóc conscient que ni el meu primer disc ni aquest es poden escoltar de fons, d'una manera amable.

Xavier Aliaga